

503

Besluit van 6 september 1990, houdende de vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de Wet op de jeugdhulpverlening (Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, mede namens de Staatssecretaris van Justitie, van 15 december 1989, nr. DJB/BAS/U-891011;

Gelet op artikel 35, eerste lid, van de Wet op de jeugdhulpverlening; De Raad van State gehoord (advies van 29 mei 1990, nr. W13.90.0007);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur a.i., mede namens de Staatssecretaris van Justitie, van 17 juli 1990, nr. DJB/BAS-90930;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder:

- a. de wet: de Wet op de jeugdhulpverlening (Stb.1989, 360);
- b. de bijlage: de Bijlage behorende bij de wet;
- c. pleegouder: degene of één dergenen die een jeugdige, waarvan hij niet de ouder of stiefouder is, in zijn gezin verzorgt en opvoedt;
- d. doelstelling: de doelstelling waarvoor een voorziening voor bekostiging op grond van de wet in aanmerking wordt gebracht;
- e. bereikbaarheid: het onmiddellijk bereikbaar zijn voor mondeling contact;
- f. beschikbaarheid: het onmiddellijk beschikbaar zijn voor hulpverlening, overeenkomstig de doelstelling van de voorziening.

Artikel 2

1. Een uitvoerder stelt met inachtneming van de doelstelling voor elke voorziening die hij in stand houdt een werkplan vast, dat een beschrijving bevat van de op basis van de doelstelling uit te oefenen functies en werkzaamheden en de toe te passen werkwijze.

2. Het werkplan bevat in ieder geval een beschrijving van:

a. de uitgangspunten voor het beleid van de voorziening afgestemd op de problemen en stoornissen van de jeugdigen;

b. de personeelsformatie alsmede de wijze waarop de verantwoordelijkheden voor de onderscheiden taken binnen de voorziening zijn verdeeld, waarbij wordt aangegeven of en onder welke voorwaarden de uitvoerder gebruik maakt van diensten van personen die anders dan als beroepskracht werkzaam zijn;

c. de omvang en inrichting van de accommodatie gerelateerd aan de op basis van de doelstelling uit te oefenen functies en werkzaamheden en de doelgroep;

d. de wijze van behandeling van klachten;

e. de wijze waarop aan het recht op inzage in en afschrift van bescheiden uitvoering wordt gegeven;

f. hetgeen in het dossier met betrekking tot jeugdigen wordt opgenomen;

g. de wijze waarop de samenwerking met daarvoor in aanmerking komende personen, instellingen en instanties, waaronder scholen, in de regio en indien nodig daarbuiten, is georganiseerd;

h. de wijze waarop de beschikbaarheid en bereikbaarheid van de voorziening is georganiseerd.

3. Indien het werkplan wijziging behoeft, hetgeen jaarlijks wordt bezien, wordt het gewijzigd.

4. Het werkplan, alsmede wijzigingen daarvan worden door de uitvoerder toegezonden aan Onze ministers en aan de Inspectie jeugdhulpverlening, bedoeld in artikel 54, eerste lid, van de wet. Het werkplan van een regionale voorziening wordt bovendien toegezonden aan het betrokken provinciaal bestuur en het desbetreffende samenwerkingsverband.

Artikel 3

1. Het bestand van personeel in dienst van de voorziening en van personen die anderszins bij de voorziening als beroepskracht werkzaam zijn, is zowel kwalitatief als kwantitatief afgestemd op de op basis van de doelstelling uit te oefenen functies en werkzaamheden en op de doelgroep.

2. De dagelijkse leiding van de voorziening berust bij een beroepskracht.

Artikel 4

1. Een na de inwerkingtreding van dit besluit te bouwen of ingrijpend te verbouwen accommodatie is toegankelijk voor mensen met een lichamelijke handicap.

2. De spreek- en behandelruimten van een voorziening zijn zodanig ingericht dat de privacy van degenen op wie de hulpverlening betrekking heeft, is gewaarborgd.

Artikel 5

1. Een hulpverleningsplan is afgestemd op de problemen en stoornissen van de jeugdige en bevat in ieder geval een beschrijving van het voorgenomen hulpverleningsproces.

2. Indien de hulpverlening langer dan zes weken zal duren bevat het hulpverleningsplan in ieder geval:

a. een beschrijving, op basis van een diagnose, van het voorgenomen hulpverleningsproces, in relatie tot de korte en lange termijn doelen, met vermelding van de bij de hulpverlening in te schakelen deskundigen en van evaluatiemomenten;

b. een vermelding van de voornemens ten aanzien van overleg gedurende de hulpverlening met de in het derde lid en vierde lid, bedoelde personen of instanties;

c. een vermelding van de wijze waarop daarvoor in aanmerking komende leden van het gezin, waaruit de jeugdige afkomstig is, zullen worden betrokken bij de hulpverlening, danwel een vermelding van de redenen waarom dit niet zal gebeuren;

d. een vermelding van de hulpverlener die namens de voorziening voor in ieder geval de in het derde en vierde lid genoemde personen of instanties, de kontaktpersoon is voor het gehele proces van de hulpverlening;

e. een omschrijving van de rol van de pleegouders in het hulpverleningsproces en van de wijze waarop de begeleiding van de pleegouders wordt vorm gegeven, indien sprake is van pleegzorg.

3. Een hulpverleningsplan komt niet tot stand en wordt niet gewijzigd dan nadat daarover in ieder geval overleg is gepleegd met:

a. de betrokken jeugdige, indien hij de leeftijd van twaalf jaren heeft bereikt en indien hij jonger is dan twaalf jaren, overeenkomstig zijn beoordelingsvermogen,

b. de ouders en de wettelijke vertegenwoordiger van de jeugdige, tenzij sprake is van een acute noodsituatie en het overleg schade zal toebrengen aan de jeugdige, met dien verstande dat binnen zes weken na het eerste contact in het kader van de hulpverlening, tussen de uitvoerder van de voorziening en de jeugdige overleg dient te hebben plaatsgevonden,

c. de betrokken kinderrechter, indien sprake is van ondertoezichtstelling,

d. de betrokken pleegouders, indien sprake is van pleegzorg,

e. de betrokken plaatsende instantie, indien sprake is van plaatsing, waarbij artikel 25 van de wet van toepassing is.

4. Een hulpverleningsplan komt niet tot stand en wordt niet gewijzigd dan nadat daarover overeenstemming is bereikt met:

a. de kinderrechter, indien artikel 262 of 263 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is toegepast;

b. de betrokken voogdij-instelling, ingeval het een jeugdige betreft die onder voogdij van een voogdij-instelling staat,

c. de betrokken raad voor de kindbescherming, ingeval het een voorlopige toevertrouwing aan de raad betreft.

5. Van het overleg en de resultaten daarvan wordt melding gemaakt in het hulpverleningsplan. Indien geen overleg is gepleegd wordt hiervan met opgave van redenen melding gemaakt.

6. De uitvoerder stelt aan het einde van zijn taak ten aanzien van de jeugdige een rapport op, waarin beschreven wordt de wijze waarop de uitvoerder zijn taak heeft verricht. Het rapport wordt toegevoegd aan het hulpverleningsplan. De uitvoerder zendt een afschrift van het rapport tezamen met het hulpverleningsplan aan de personen en instanties, bedoeld in het derde en vierde lid.

Hoofdstuk 2

Eisen met betrekking tot voorzieningen van ambulante hulpverlening

Artikel 6

Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden tot voorzieningen van ambulante hulpverlening gerekend:

- a. jongerenadviescentra als bedoeld onder I, onderdeel 1 van de bijlage;
- b. kindertelefoons als bedoeld onder I, onderdeel 2 van de bijlage;
- c. bureaus vertrouwensartsen als bedoeld onder I, onderdeel 4 van de bijlage;
- d. adviesbureaus voor jeugd en gezin als bedoeld onder II, onderdeel 9 van de bijlage;
- e. instellingen voor begeleid wonen als bedoeld onder II, onderdeel 7 van de bijlage.

Artikel 7

Een uitvoerder van een voorziening van ambulante hulpverlening, niet zijnde een bureau vertrouwensarts, draagt er zorg voor dat een of meer daartoe toegeruste beroepskrachten het werk begeleiden van andere beroepskrachten en van degenen die anders dan als beroepskracht werkzaam zijn. De werkbegeleiding kan georganiseerd zijn in samenwerking met andere voorzieningen in de regio.

Artikel 8

1. Een voorziening van ambulante hulpverlening, anders dan een kindertelefoon, is zeven maal vierentwintig uur per week bereikbaar. De bereikbaarheid kan georganiseerd zijn in samenwerking met andere uitvoerders van voorzieningen van ambulante hulpverlening of plaatsende instanties in de regio, die bij voorkeur tot dezelfde categorie behoren.

2. Een voorziening van ambulante hulpverlening, anders dan een bureau vertrouwensarts of een kindertelefoon, is ten minste vijf uur per etmaal gedurende vijf dagen per week beschikbaar. De uitvoerder zorgt tijdig voor een zorgvuldige waarneming van de taken van de voorziening gedurende deze periode door een andere uitvoerder van een voorziening in de regio, die bij voorkeur tot dezelfde categorie behoort, of door een plaatsende instantie teneinde de continuïteit van de hulp te garanderen in het geval dat de uitvoerder niet in staat is aan deze verplichting te voldoen.

3. Een bureau vertrouwensarts is zeven maal vierentwintig uur per week beschikbaar. De uitvoerder zorgt tijdig voor een zorgvuldige waarneming van de taken van de voorziening gedurende deze periode door een andere uitvoerder van een voorziening in de regio, teneinde de continuïteit van de hulp te garanderen in het geval dat de uitvoerder niet in staat is aan deze verplichting te voldoen.

4. Een kindertelefoon is tenminste vier uur per etmaal gedurende zeven dagen per week beschikbaar.

Artikel 9

Een uitvoerder van een jongerenadviescentrum, van een adviesbureau voor jeugd en gezin en van een instelling voor begeleid wonen stelt met betrekking tot een jeugdige een hulpverleningsplan als bedoeld in artikel 5 vast, tenzij de hulpverlening uitsluitend bestaat uit informatie, voorlichting of incidentele advisering. Het hulpverleningsplan wordt voorafgaand aan de hulpverlening, of indien dit niet mogelijk is, zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zes weken na het begin van de hulpverlening vastgesteld.

Hoofdstuk 3

Eisen met betrekking tot voorzieningen van residentiële en semi-residentiële hulpverlening

Artikel 10

1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden tot voorzieningen van residentiële hulpverlening gerekend:

- a. voorzieningen voor crisisopvang als bedoeld onder II, onderdeel 1 van de bijlage;
- b. observatietehuizen als bedoeld onder II, onderdeel 2 van de bijlage;
- c. tehuizen voor opvoeding en verzorging als bedoeld onder II, onderdeel 3 van de bijlage, waaronder gezinshuizen als bedoeld onder II, onderdeel 5 van de bijlage;
- d. medische kindertehuizen als bedoeld onder II, onderdeel 12 van de bijlage.

2. Voorzieningen voor crisisopvang worden onderscheiden in:

- a. jongerenopvanghuizen, waaronder worden verstaan voorzieningen voor crisisopvang die een zeer lichte vorm van begeleiding bieden;
- b. crisisopvangcentra, waaronder worden verstaan voorzieningen voor crisisopvang niet zijnde voorzieningen als bedoeld onder a.

3. Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden tot voorzieningen van semi-residentiële hulpverlening gerekend:

- a. dagcentra voor schoolgaande jeugd als bedoeld onder II, onderdeel 11 van de bijlage;
- b. medische kleuterdagverblijven als bedoeld onder II, onderdeel 13 van de bijlage.

Artikel 11

1. Een voorziening van residentiële hulpverlening, niet zijnde een jongerenopvanghuis, is zeven maal vierentwintig uur per week bereikbaar en beschikbaar.

2. Een jongerenopvanghuis is zeven maal vierentwintig uur per week bereikbaar. De bereikbaarheid kan georganiseerd zijn in samenwerking met andere uitvoerders van voorzieningen in de regio, die bij voorkeur tot dezelfde categorie behoren, danwel met uitvoerders van voorzieningen van ambulante hulpverlening in de regio.

3. Een jongerenopvanghuis is ten minste vijf uur per etmaal gedurende vijf dagen per week beschikbaar. De uitvoerder zorgt tijdig voor een zorgvuldige waarneming van de taken van de voorziening gedurende deze periode door een andere uitvoerder van een voorziening in de regio, die bij voorkeur tot dezelfde categorie behoort, teneinde continuïteit van de hulp te garanderen in het geval dat de uitvoerder niet in staat is om aan deze verplichting te voldoen.

4. Een voorziening van semi-residentiële hulpverlening is acht uur per etmaal gedurende vijf dagen per week bereikbaar en beschikbaar. Een

voorziening van semi-residentiële hulpverlening kan tijdens de schoolvakanties, gedurende een periode van maximaal vijf weken per jaar, waarvan ten hoogste vier weken aaneengesloten, niet beschikbaar zijn.

Artikel 12

1. Een uitvoerder van een voorziening van residentiële en semi-residentiële hulpverlening stelt met betrekking tot een jeugdige een hulpverleningsplan als bedoeld in artikel 5 vast. Het hulpverleningsplan wordt voorafgaand aan de hulpverlening, of indien dit niet mogelijk is, zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zes weken na het begin van de hulpverlening vastgesteld.

2. Indien de problemen en stoornissen van de jeugdige dit noodzakelijk maken, komt het hulpverleningsplan van een voorziening van residentiële en semi-residentiële hulpverlening tot stand op grond van multi-disciplinaire oordeelsvorming.

Artikel 13

In een voorziening voor crisisopvang verblijft de jeugdige ten hoogste zes weken. Het verblijf kan eenmaal met zes weken, of zoveel langer als nodig is, worden verlengd indien de instantie, die de jeugdige heeft geplaatst of die daarvoor verantwoordelijk is, heeft vastgesteld dat een andere vorm van hulpverlening aangewezen is te achten, maar er in de aangewezen voorziening in de regio voor de jeugdige op dat moment geen plaats is.

Artikel 14

Indien een jeugdige, buiten de gevallen, bedoeld in artikel 31 van de wet, het verblijf in een voorziening van residentiële hulpverlening beëindigt, geeft de uitvoerder van de desbetreffende voorziening hiervan kennis aan de instantie die de jeugdige heeft geplaatst of die hiervoor verantwoordelijk is en aan de wettelijke vertegenwoordiger van de jeugdige.

Artikel 15

De in een voorziening van residentiële hulpverlening opgenomen jeugdigen worden in de gelegenheid gesteld geestelijke verzorging te ontvangen en persoonlijk contact met geestelijke verzorgers te onderhouden.

Artikel 16

1. Een uitvoerder van een voorziening van residentiële hulpverlening stelt een reglement vast, waarin de regels en afspraken met betrekking tot rechten en plichten van jeugdigen zijn vastgelegd.

2. Regels en afspraken met betrekking tot rechten en plichten van jeugdigen kunnen slechts zijn gerelateerd aan de leeftijd, de specifieke problemen of de behandeling van de jeugdigen, danwel zijn gerelateerd aan de rechten en vrijheden van de medebewoners.

3. Bij de aanvang van de hulpverlening wordt het reglement aan de jeugdige bekend gemaakt.

4. Het reglement wordt ten minste eens in de drie jaren, mits hierom door de jeugdigen wordt verzocht, met de alsdan geplaatste jeugdigen besproken en zo nodig herzien.

5. Het reglement, alsmede wijzigingen daarvan, wordt toegezonden aan Onze ministers en aan de Inspectie jeugdhulpverlening, bedoeld in

artikel 54, eerste, lid van de wet. Het reglement van een regionale voorziening, alsmede wijzigingen daarvan, wordt vanaf 1 januari 1992 bovendien toegezonden aan het betrokken provinciaal bestuur.

Hoofdstuk 4

Eisen met betrekking tot voorzieningen op het terrein van de pleegzorg

Artikel 17

Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden tot de voorzieningen op het terrein van de pleegzorg gerekend:

- a. instellingen voor therapeutische gezinsverpleging als bedoeld onder II, onderdeel 6 van de bijlage;
- b. voorzieningen voor pleegzorg als bedoeld onder II, onderdeel 8 van de bijlage;
- c. centrales voor pleeggezinnen als bedoeld onder II, onderdeel 10 van de bijlage.

Artikel 18

1. Een uitvoerder van een voorziening voor pleegzorg of van een instelling voor therapeutische gezinsverpleging belast een of meer beroepskrachten, die over specifieke deskundigheid op het terrein van de pleegzorg beschikken, met de werkbegeleiding van andere beroepskrachten en van degenen die niet als beroepskracht werkzaam zijn.
2. Een uitvoerder van een centrale voor pleeggezinnen draagt er zorg voor dat beroepskrachten specifieke deskundigheid bezitten ten aanzien van voorlichting of werving, selectie en voorbereiding van pleeggezinnen.

Artikel 19

1. Een voorziening voor pleegzorg en een instelling voor therapeutische gezinsverpleging plaatsen een jeugdige slechts in een pleeggezin, indien wordt voldaan aan dit artikel.
2. In een pleeggezin worden niet meer dan drie pleegkinderen opgenomen, tenzij de voorziening voor pleegzorg of de instelling voor therapeutische gezinsverpleging aan Onze minister die het aangaat aannemelijk maakt dat plaatsing in een pleeggezin, waar al drie of meer kinderen zijn geplaatst, verantwoord is.
3. Een pleegouder, dan wel één der pleegouders, heeft ten minste de leeftijd van eenentwintig jaren bereikt. Een pleegouder is niet tevens degene, die door de desbetreffende voorziening voor pleegzorg is belast met de begeleiding van het pleegkind, de pleegouders en de ouders.
4. De pleegouder beschikt voorafgaande aan de plaatsing in het pleeggezin over een verklaring van geen bezwaar afgegeven door de raad voor de kindbescherming. In uitzonderlijke gevallen beschikt de pleegouder uiterlijk binnen zes weken na de plaatsing over deze verklaring.
5. De opvoeding en verzorging van de jeugdige door het pleeggezin geschiedt gedurende het hele etmaal en gedurende ten minste vijf opeenvolgende dagen per week. In bijzondere gevallen kunnen hierop uitzonderingen worden gemaakt, die gemotiveerd dienen te zijn beschreven in het hulpverleningsplan. Indien het betreft pleegzorg door een voorziening voor pleegzorg, zijnde een voogdij-instelling of een gezinsvoogdij-instelling als bedoeld in artikel 60 van de wet, ten aanzien van jeugdigen waarover zij de voogdij uitoefenen respectievelijk jeugdigen die de kinderrechtster daar op grond van artikel 263 Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek heeft doen opnemen, geschiedt de opvoeding en

verzorging van de jeugdige door het pleeggezin gedurende het hele etmaal en gedurende zeven dagen per week.

6. De geschiktheid van het pleeggezin is voorafgaand aan de plaatsing van het pleegkind beoordeeld door de voorziening voor pleegzorg, danwel door de instelling voor therapeutische gezinsverpleging.

7. Indien het een jeugdige betreft die de kinderrechter op grond van artikel 263 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek in een voorziening voor pleegzorg heeft doen opnemen, behoeft de keuze van het pleeggezin de instemming van de betrokken kinderrechter.

8. De pleegouder is bereid begeleiding door de voorziening voor pleegzorg, danwel door de instelling voor therapeutische gezinsverpleging te aanvaarden.

Artikel 20

1. Een voorziening voor pleegzorg en een instelling voor therapeutische gezinsverpleging zijn zeven maal vierentwintig uur per week bereikbaar. De bereikbaarheid van een voorziening voor pleegzorg kan georganiseerd zijn in samenwerking met uitvoerders van andere voorzieningen voor pleegzorg in de regio of, indien dit niet mogelijk is, met uitvoerders van voorzieningen van ambulante hulpverlening in de regio.

2. Een voorziening voor pleegzorg en een instelling voor therapeutische gezinsverpleging zijn ten minste acht uur per etmaal op vijf dagen per week beschikbaar. De uitvoerder zorgt tijdig voor een zorgvuldige waarneming van de taken van de voorziening gedurende deze periode door een andere uitvoerder van een voorziening voor pleegzorg in de regio, teneinde continuïteit van de hulp te garanderen in het geval dat de uitvoerder niet in staat is om aan deze verplichting te voldoen.

3. Een centrale voor pleeggezinnen is gedurende het gehele jaar ten minste acht uur per etmaal beschikbaar, gedurende vijf dagen per week. Voor plaatsingen in een pleeggezin door een voorziening voor pleegzorg in acute noodsituaties buiten de uren waarop de centrale beschikbaar is worden met de uitvoerders van de voorzieningen voor pleegzorg in de desbetreffende regio passende afspraken gemaakt.

Artikel 21

1. Een uitvoerder van een voorziening voor pleegzorg of van een instelling voor therapeutische gezinsverpleging stelt met betrekking tot de jeugdige een hulpverleningsplan als bedoeld in artikel 5 vast. Het hulpverleningsplan wordt voorafgaand aan de hulpverlening, of indien dit niet mogelijk is, zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zes weken na het begin van de hulpverlening vastgesteld.

2. Het hulpverleningsplan van een instelling voor therapeutische gezinsverpleging komt tot stand op grond van een multi-disciplinaire oordeelsvorming, waaraan in ieder geval wordt deelgenomen door een bevoegde kinderpsychiater.

Artikel 22

1. Indien een jeugdige, buiten de gevallen, bedoeld in artikel 31 van de wet, het verblijf in een pleeggezin beëindigt, geeft de pleegouder hiervan kennis aan de desbetreffende voorziening voor pleegzorg of aan de desbetreffende instelling voor therapeutische gezinsverpleging. De uitvoerder van de desbetreffende voorziening stelt hiervan de instantie die de jeugdige heeft geplaatst of die hiervoor verantwoordelijk is in kennis.

2. Het verblijf in een pleeggezin, dat begeleiding ontvangt van een instelling voor therapeutische gezinsverpleging, duurt ten hoogste drie jaren. In bijzondere gevallen kan hiervan ontheffing worden verleend.

Artikel 23

Een voorziening voor pleegzorg en een instelling voor therapeutische gezinsverpleging bieden hulpverlening aan jeugdigen die:

- a. de meerderjarigheidsleeftijd nog niet hebben bereikt;
- b. de meerderjarigheidsleeftijd, doch nog niet de leeftijd van eenentwintig jaren hebben bereikt en voor wie voortzetting van plaatsing in een pleeggezin noodzakelijk is of voor wie, na beëindiging van een plaatsing in een residentiële voorziening plaatsing bij een pleeggezin noodzakelijk is.

Hoofdstuk 5

Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 24

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst. De artikelen 1, 2, 3, eerste lid, 5, 6, 10, 12, 17, 19, behoudens het vierde lid, 21, en 23 van dit besluit werken terug tot en met 1 januari 1990.

Artikel 25

Dit besluit kan worden aangehaald als Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 6 september 1990

Beatrix

De Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. d'Ancona

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto

Uitgegeven de *elfde* oktober 1990

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Tevens zal het advies met de daarbij terinzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 13 november 1990, nr. 221

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

In dit besluit zijn de kwaliteitsregels vastgelegd waaraan voorzieningen voor jeugdhulpverlening dienen te voldoen om in aanmerking te komen voor bekostiging op grond van de Wet op de jeugdhulpverlening (Stb.1989,360).

Met deze regels wordt een zodanig kwaliteitsniveau geëist, dat een behoorlijk kwaliteitsniveau voor de onderscheiden categorieën van voorzieningen is gegarandeerd.

Wij menen dat de eerste verantwoordelijkheid om kwaliteit te handhaven en te bevorderen ligt bij de uitvoerende organisaties. Door interne kwaliteitsbewaking en afspraken met andere voorzieningen valt op het terrein van de kwaliteit van de hulpverlening veel te bereiken. De bepalingen in dit besluit treden niet te zeer in detail om aan invulling van deze verantwoordelijkheid niet in de weg te staan.

Wij vertrouwen er op dat de uitvoerders van de jeugdhulpverlening de geboden ruimte bij de organisatie en de uitvoering van hun taken zullen zien als een stimulans tot kwaliteitsverbetering.

Het onderhavige besluit biedt aan de Inspectie jeugdhulpverlening een toetsingsinstrument om te kunnen beoordelen of de hulp van de voorzieningen naar aard en inhoud op kwalitatief verantwoorde wijze wordt geboden, en om hieromtrent in overleg te treden met betrokkenen en indien nodig adviezen uit te brengen aan provincies en de rijksoverheid.

Dit besluit is ingedeeld in een hoofdstuk met algemene bepalingen en een drietal hoofdstukken met bepalingen die van toepassing zijn op de aldaar genoemde voorzieningen van een der typen, bedoeld in artikel 1, tweede lid van de wet, (ambulante, semi-residentiële en residentiële hulpverlening en pleegzorg), waarbij in het kader van hoofdstuk 4, ten behoeve van de onderlinge samenhang van deze voorzieningen, de voorzieningen op het terrein van de pleegzorg, waartoe ook de centrales voor pleeggezinnen worden gerekend, zijn opgenomen.

Artikel 35 van de Wet op de jeugdhulpverlening noemt de terreinen waarop de regels inzake kwaliteit betrekking kunnen hebben. In de algemene bepalingen zijn onder andere regels opgenomen met betrekking tot het werkplan, het personeel en het hulpverleningsplan. Deze regels hebben een globaal karakter, maar verlangen van de uitvoerders hieraan zelf een invulling te geven. Vermelding van een en ander in het werkplan maakt dit toetsbaar.

In de daarop volgende hoofdstukken zijn regels gesteld met betrekking tot beschikbaarheid en bereikbaarheid, verblijfsduur, leeftijdsgrenzen en het voor jeugdigen geldende regime. Ook hier is waar mogelijk ruimte gelaten voor een eigenstandige invulling door de uitvoerders. Tevens zijn enkele in de algemene bepalingen opgenomen regels voor één of meerdere categorieën van voorzieningen nader uitgewerkt.

Dit besluit is besproken met vertegenwoordigers van het particulier initiatief op het terrein van de jeugdhulpverlening en met vertegenwoordigers van provincies en grote steden.

Het besluit is ingevolge artikel 5, derde lid, van de Wet op de jeugdhulpverlening als ontwerp in de Staatscourant (Stcrt. 1989, 142) bekendgemaakt. Met de binnengekomen commentaren is rekening gehouden. Op een aantal plaatsen hebben deze tot wijziging van de tekst geleid.

Na definitieve besluitvorming over de adviezen van de Commissie Harmonisatie normen wordt bezien in hoeverre dit besluit in verband met eventuele wijziging van de Wet op de jeugdhulpverlening aanpassing behoeft.

Deregulering

Dit besluit is getoetst aan de Aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving en ontmoet geen bezwaar.

In dit besluit zijn bestaande kwaliteitsregels met betrekking tot de desbetreffende voorzieningen van jeugdhulpverlening die waren opgenomen in verschillende regelingen (Tijdelijke subsidieregeling jeugdhulpverlening, Stcrt.1987,252, Besluit eisen voor erkenning van medische kleuterdagverblijven, Stcrt.1986,140, Besluit normen en voorwaarden voor de erkenning van medische kindertehuizen als inrichting in de zin van de Algemene wet bijzondere ziektekosten, Stcrt.1970,141, Erkenningsregeling vrijwillige plaatsingen jeugdhulpverlening, Stcrt.1987,140, Subsidieregeling vrijwillige pleegzorg, Stcrt.1988,135 en het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming, Stcrt.1964,327), voorzover bij nadere beschouwing noodzakelijk gebleken, samengevoegd en zodanig geordend en herschreven dat eenzelfde bepaling zoveel mogelijk op verschillende categorieën van voorzieningen van toepassing kan zijn.

Eenzijds betekent dit een aanmerkelijke beperking en vereenvoudiging van regelgeving. Anderzijds zijn met betrekking tot een aantal voorzieningen voor het eerst (meer uitgewerkte) kwaliteitsregels gesteld. De residentiële voorzieningen, behoudens de medische kindertehuizen, en de ambulante voorzieningen ten aanzien van wie de Tijdelijke subsidieregeling jeugdhulpverlening van toepassing was, krijgen met dit besluit te maken met uitgebreider regelgeving dan voorheen. Voor alle overige voorzieningen (residentiële voorzieningen op wie het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming van toepassing was, voorzieningen voor pleegzorg (voorheen erkende plaatsende instanties die plaatsing en begeleiding in de pleegzorg uitvoerden), dagcentra voor schoolgaande jeugd, medische kindertehuizen en medische kleuterdagverblijven) is eerder sprake van vergelijkbare regulering dan wel van duidelijke deregulering.

De kwaliteitsregels zijn zo beperkt gehouden, als in het licht van een kwalitatief verantwoorde hulpverlening mogelijk was. De bepalingen inzake het werkplan (artikel 2) en het hulpverleningsplan (artikel 5) vormen de spil van het besluit. De uitvoerder kan in deze plannen zelf de kwaliteit van de door hem geboden hulpverlening tot uitdrukking brengen. In dit kader is het nodig geacht een opsomming te geven van de thema's waaraan door de uitvoerder in genoemde plannen aandacht moet worden besteed.

De bepalingen inzake personeel (artikelen 3, 7 en 18) zijn beperkt en laten de invulling van een kwalitatief verantwoord personeels(aanname)beleid grotendeels aan de uitvoerder over. Met betrekking tot de accommodatie van een voorziening worden in artikel 4 minimale eisen gesteld.

De beschikbaarheid en bereikbaarheid van de voorzieningen is gedetailleerd geregeld (artikelen 8, 11 en 20), omdat een ruime en duidelijke beschikbaarheid en bereikbaarheid van de desbetreffende voorzieningen van grote betekenis wordt geacht gezien de belangen van de gebruikers van de hulpverlening die hiermee zijn gemoeid. Eveneens van groot belang voor de gebruikers achten wij een regeling van melding van beëindiging van het verblijf van de jeugdige in een voorziening of pleeggezin, op diens eigen initiatief of dat van de ouders, zonder dat de plaatsende instantie daarbij betrokken is geweest. Reden waarom de vereisten in artikel 14 en 22 zijn opgenomen. Met name relevant voor de rechtspositie van de jeugdige in de hulpverlening is de regeling van het reglement voor de residentiële voorzieningen in artikel 16.

In het kader van de pleegzorg zijn de bepalingen van de bovengenoemde voorheen toepasselijke regelgeving in dit besluit opgenomen in de artikelen 18 tot en met 23.

Artikelsgewijs

Artikel 1

De term «pleegouder» is hier onder c, gedefiniëerd, omdat de Wet op de jeugdhulpverlening slechts het begrip «pleeggezin» definiëert.

In dit besluit worden, naast eisen aan het pleeggezin ook eisen aan de pleegouders gesteld.

De omschrijving van het begrip «bereikbaarheid» heeft tot doel dat de voorziening door een gekwalificeerde medewerker op elk moment gedurende de periode dat bereikbaarheid is vereist, te bereiken is voor mondeling contact, zonder dat daadwerkelijke hulp behoeft te worden verleend.

De term «beschikbaarheid» houdt in dat gedurende de periode dat beschikbaarheid is vereist, op elk moment binnen de aangegeven periode feitelijke hulpverlening volgens de doelstelling van de desbetreffende voorziening kan worden geboden. De term «beschikbaarheid» impliceert derhalve de «bereikbaarheid».

Artikel 2

Voor elke voorziening dient door de uitvoerder een werkplan te worden opgesteld. In dit werkplan dient weergegeven te worden welke functies op basis van de doelstelling worden uitgeoefend en de wijze waarop dit gebeurt. Afhankelijk van de uit te oefenen functies kan hier gedacht worden aan de wijze waarop het diagnostiseren van jeugdigen geschiedt, welke methodische handelwijze wordt gevolgd, hoe in de verzorging en opvoeding van de jeugdigen wordt voorzien en hoe het proces van hulpverlening en de effecten daarvan worden geëvalueerd.

De uitvoerder dient tevens in het werkplan het personeelsbestand te beschrijven. Door aan te geven welke functies door het personeel worden uitgeoefend en over welke opleiding, ervaring en specifieke deskundigheid de personeelsleden beschikken kan beoordeeld worden in hoeverre wordt voldaan aan de kwaliteitseisen van dit besluit. De uitvoerder dient zelf te bepalen of het verantwoord is specifieke taken te laten verrichten door vrijwilligers. In het werkplan dient hij aan te geven of en zo ja, voor welke werkzaamheden vrijwilligers worden ingezet. Tevens dient hij te vermelden aan welke voorwaarden vrijwilligers dienen te voldoen. Te denken valt aan voorwaarden in de zin van kennis en ervaring en de duur van de dienstverlening. Ook dient in het werkplan aandacht besteed te worden aan de samenwerking met andere voorzieningen van jeugdhulpverlening, naast de wettelijk vereiste samenwerking in het samenwerkingsverband, maar ook aan samenwerking met personen, instellingen of instanties buiten de jeugdhulpverlening, waarmee samenwerking, afstemming en informatie-uitwisseling voor de hulpverlening van belang zijn. Dit kan afhankelijk van de uit te oefenen functies aan de orde zijn in het kader van onder andere vroegtijdige onderkenning van de hulpvraag, scholing en arbeid van de jeugdigen, of in het kader van goede nazorg.

Het werkplan vermeldt ook wat in het dossier met betrekking tot jeugdigen wordt opgenomen. Uitgangspunt hierbij is dat het dossier wordt aangelegd voor het doel van een goede hulpverlening aan de jeugdige en het voldoen aan de voorwaarden bij of krachtens de wet die met de hulpverlening verband houden, en dat slechts die gegevens worden geregistreerd en in het dossier opgenomen, die aan dit doel beantwoorden. De uitvoerder dient in het kader van de dossiervorming te voldoen aan het gestelde in de Wet persoonsregistraties (Stb. 1988, 665). Daarenboven dient de uitvoerder voor wat betreft het inzagerecht in het dossier te voldoen aan het gestelde in hoofdstuk VIII van de Wet op de jeugdhulpverlening.

Dit artikel verlangt van de uitvoerder dat hij de omvang en de

inrichting van de accommodatie beschrijft en daarbij aangeeft hoe de relatie is tussen de accommodatie en de doelstelling en de doelgroep. Als voorzieningen specifieke functies uitoefenen, dient de uitvoerder te beoordelen wat op basis daarvan de omvang van de accommodatie zou moeten zijn en hoe deze dient te worden ingericht. Een kwalitatief goede accommodatie voldoet in elk geval aan algemene brandveiligheids- en hygiëne-eisen. Er wordt slechts een zeer beperkt aantal specifieke eisen gesteld (Artikel 4). Voor het overige zal de uitvoerder zelf verantwoordelijk zijn voor de kwaliteit van de huisvesting. Dit open systeem biedt ruimte voor zelfregulering door (categorieën van) voorzieningen.

Tenslotte dient het werkplan te beschrijven hoe wordt omgegaan met klachten en hoe het inzagerecht is vormgegeven.

Het werkplan dient te worden gezonden aan de ministers en aan de Inspectie jeugdhulpverlening. De Inspectie beschikt hiermede over een belangrijk stuk om de kwaliteit van de voorziening te kunnen beoordelen. Voor de ministers zal het stuk vooral relevant zijn in het licht van de bekostigingsvoorwaarden en de planning op basis van de wet (voor de regionale voorzieningen is dit slechts tot 1 januari 1992 het geval) en in het licht van het kwaliteitsbeleid dat de rijksoverheid (ook na 1 januari 1992) zal voeren met betrekking tot de jeugdhulpverlening. Daarnaast hebben de ministers de werkplannen nodig ten behoeve van het geven van richtlijnen als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van de wet. Het werkplan van de regionale voorzieningen dient tevens te worden gezonden aan de betrokken provincie. De toezending aan de provincies is al vanaf de inwerkingtreding van dit besluit voorgeschreven, zodat de provincies met deze plannen rekening kunnen houden in het kader van het overleg dat zij voeren met Onze ministers (artikel 59 van de wet) over het plan ex.artikel 58 van de wet. Na 1 januari 1992 zullen de werkplannen voor de provincies relevant zijn in verband met de dan gedecentraliseerde planning en financiering van de regionale voorzieningen.

Er wordt van uit gegaan dat het werkplan een meerjarenkarakter kan dragen, waarbij jaarlijks wordt beoordeeld of wijzigingen nodig zijn. Indien dit het geval is dient het plan gewijzigd te worden. In geval van wijzigingen dienen deze te worden gezonden aan de hierboven genoemde personen en instanties.

Artikel 3

Deze bepaling vereist dat een uitvoerder ten behoeve van elke voorziening beschikt over voldoende personeel, dat van een kwalitatief voldoende gehalte is om de doelstelling van de voorziening gestalte te kunnen geven. Het verdient de voorkeur dat, evenals thans, de beroepskrachten, die voor de voorziening werkzaamheden verrichten, zulks doen op basis van een door de uitvoerder met hen gesloten arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht.

Het personeel van een uitvoerder dient te beschikken over voldoende deskundigheid en ervaring. Specifieke doelgroepen zullen veelal een specifieke deskundigheid vereisen. In dat geval zal de uitvoerder er zorg voor moeten dragen dat die specifieke deskundigheid bij zijn personeel aanwezig is, ofwel door deskundigheidsbevordering wordt verworven. Deskundigheidsbevordering zal bijvoorbeeld noodzakelijk zijn indien de doelgroep van de voorziening voornamelijk bestaat uit meisjes of jeugdigen uit etnische minderheidsgroepen. Ook daar waar de jeugdige doelgroep te kampen heeft met specifieke problemen, veroorzaakt door bijvoorbeeld incest, mishandeling, drugs- of drankgebruik door de ouders zal veelal deskundigheidsbevordering nodig zijn.

Concrete eisen met betrekking tot opleiding en ervaring zijn voor het merendeel opgenomen in de voor de desbetreffende voorzieningen

geldende collectieve arbeidsovereenkomsten. Nadere regeling in dit besluit achten wij overbodig.

Bij deze bepaling kan tevens gedacht worden aan een op de doelstelling of de doelgroep van de voorziening afgestemde samenstelling van het personeelsbestand, bijvoorbeeld een aantal vrouwelijke personeelsleden of personeelsleden afkomstig uit etnische minderheden.

Het tweede lid eist dat de dagelijkse leiding van een voorziening berust bij een beroepskracht. Het moge duidelijk zijn, in het licht van de CAO dat het hier een voor deze taak gekwalificeerde beroepskracht betreft.

Artikel 4

In de toelichting op artikel 2 is al aangegeven dat de uitvoerder in het werkplan de accommodatie beschrijft.

Een accommodatie van een jeugdhulpverleningsvoorziening zou uit oogpunt van doelgroep en uit te oefenen functies toegankelijk moeten zijn voor lichamelijk gehandicapten. Echter, aanpassing van reeds bestaande gebouwen wordt vanwege de hoge kosten die dat meebrengt niet realiseerbaar geacht. Met de bepaling van het eerste lid wordt bereikt dat nieuw te bouwen accommodaties en ingrijpend te verbouwen accommodaties wel toegankelijk zijn voor lichamelijk gehandicapten.

Bij een goede accommodatie zal tevens sprake moeten zijn van tenminste één spreekkamer, waar gesprekken gehouden kunnen worden met ouders en jeugdigen.

Artikel 5

Een hulpverleningsplan dient te worden opgesteld door de uitvoerder van de voorziening die de hulp verleent. Voor voorzieningen die slechts hulp kunnen verlenen na een plaatsingsbeslissing door een plaatsende instantie (voorzieningen voor residentiële en semi-residentiële hulpverlening en voorzieningen voor pleegzorg) dient het hulpverleningsplan aan te sluiten op het rapport van de plaatsende instantie als bedoeld in artikel 29, derde lid, van de Wet op de jeugdhulpverlening. In dit rapport staat welke vorm van hulpverlening voor de jeugdige de meest aangewezen is te achten, gegeven de bij onderzoek gebleken problemen en stoornissen van de jeugdige, en staan een hulpverleningstermijn en een datum van voorgenomen evaluatie en eventuele resultaten van voorgaande evaluaties door de plaatsende instantie vermeld.

Aan het hulpverleningsplan worden zodanige eisen gesteld, dat het de feitelijke hulpverlening aan de jeugdige gedetailleerd zal weergeven. Indien het hulpverleningsproces in het plan zorgvuldig beschreven wordt, biedt het zowel aan de voorziening, als aan de jeugdige en diens ouders en/of wettelijke vertegenwoordiger een helder beeld van de (komende) hulpverlening. Ook voor de plaatsende instantie en voor de Inspectie jeugdhulpverlening zal dit plan een belangrijk instrument zijn om de kwaliteit van de hulpverlening te toetsen.

Een hulpverleningsplan hoeft slechts door die voorzieningen te worden opgesteld, die direct in de hulpverlening aan de jeugdigen voorzien. Dit is geregeld in de artikelen 9, 12 en 21. Voorzieningen die een meer indirecte functie vervullen, zoals bureaus vertrouwensartsen en instellingen voor spel- en opvoedingsvoorlichting zijn hiervan vrijgesteld.

In het eerste lid wordt de inhoud van het hulpverleningsplan van korte duur (tot hoogstens zes weken) geregeld. Dit plan dient in elk geval een beschrijving van het voorgenomen hulpverleningsproces te bevatten. Dit betekent dat concreet aangegeven dient te worden wat men in deze korte periode van plan is met de jeugdige te gaan doen. Voor het overige zal de uitvoerder zelf moeten beoordelen welke gegevens in dit plan dat voor deze kortdurende hulpverlening de basis zal bevatten, opgenomen dienen te worden.

In het tweede lid wordt de inhoud van het hulpverleningsplan in

langduriger hulpverleningssituaties geregeld. De omschrijving van het voorgenomen hulpverleningsproces zal zoveel mogelijk plaatsvinden in algemeen gebruikelijke methodiektermen. In de weergave van de diagnosestelling zal omschreven kunnen worden welke disciplines hierbij betrokken zijn geweest. Hiertoe zal ook een beschrijving van een diagnosestelling van het jeugdhulpadviesteam behoren, indien artikel 19, onder a of b, van de wet is toegepast.

Van het reeds gevoerde overleg op basis van het derde lid en het voorgenomen overleg gedurende de hulpverlening met de in het derde lid bedoelde personen en instanties dient in het hulpverleningsplan melding te worden gemaakt (tweede lid, onder b, en vijfde lid).

In de jeugdhulpverlening staat herstel van de relatie van de jeugdige met het gezin waaruit hij afkomstig is voorop, ook al is dit om uiteenlopende redenen niet altijd haalbaar. De uitvoerder dient daarom in het hulpverleningsplan weer te geven of en hoe gezinsleden bij de hulpverlening worden betrokken.

In het derde lid, onder a, wordt het overleg met de jeugdige zelf inzake het hem betreffende hulpverleningsplan genoemd. Dit overleg dient plaats te hebben overeenkomstig het beoordelingsvermogen van de jeugdige. Met jeugdigen vanaf twaalf jaar dient te allen tijde over het hulpverleningsplan te worden gesproken.

In het derde lid, onder b, wordt gesproken van overleg met de ouders en de wettelijke vertegenwoordigers van de jeugdige, waarmee overleg moet worden gevoerd. Aan deze passage is toegevoegd de zinsnede: tenzij sprake is van een acute noodsituatie en het overleg schade zal toebrengen aan de jeugdige, met dien verstande dat binnen zes weken overleg dient te hebben plaatsgevonden. Deze zinsnede is opgenomen met het oog op wegliep- en eventuele andere crisisopvangsituaties, waarin contact met de ouders of wettelijke vertegenwoordiger schadelijk kan zijn voor de jeugdige en niet in het belang is van de hulpverlening aan de jeugdige.

Suggesties om het vereiste overleg met de wettelijke vertegenwoordigers in bepaalde situaties geheel te laten vervallen, zijn niet overgenomen. In het kader van de vrijwillige hulpverlening wordt overleg met de wettelijke vertegenwoordigers van groot belang geacht. Derhalve is genoemde uitzonderingsmogelijkheid slechts voorzien voor een termijn van maximaal zes weken. Voor zover hier sprake is van hulpverlening door een voorziening van residentiële of semi-residentiële hulpverlening of door een voorziening voor pleegzorg, is er voorafgaande aan de plaatsing in de desbetreffende voorziening overleg geweest tussen degene die de ouderlijke macht of de voogdij uitoefent en de plaatsende instantie op basis van artikel 29, tweede lid, van de wet. Dit overleg is alleen niet aan de orde indien de plaatsende instantie in een acute noodsituatie nog niet door de hulpverlenende voorziening is ingeschakeld. Inschakeling van de plaatsende instantie dient in dat geval, overeenkomstig artikel 26, derde lid, van de wet, binnen veertien dagen plaats te vinden. De wettelijke vertegenwoordiger van de jeugdige is dus al binnen de termijn van zes weken op de hoogte van de hulpverlening en is betrokken geweest bij de plaatsing.

In het derde lid, onder c, wordt gesproken van overleg met de kinderrechter indien sprake is van ondertoezichtstelling. Het betreft hier ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 254 en 326 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

Overleg met andere dan de in dit lid genoemde personen en instanties bijvoorbeeld andere gezinsleden, en andere instanties, als onderwijsinstellingen of de huisarts is niet voorgeschreven maar kan in verband met een goede hulpverlening wel nodig zijn.

Tenslotte is voorgeschreven dat de uitvoerder aan het einde van zijn taak in een rapport verantwoording aflegt aan alle betrokkenen bij het

hulpverleningsplan van zijn activiteiten met betrekking tot de jeugdige. Een dergelijke rapport kan ook voor de jeugdige zelf uit een oogpunt van informatie omtrent zijn verleden, een belangrijk gegeven zijn.

Artikel 6

In deze bepaling worden de voorzieningen van ambulante hulpverlening genoemd op wie de regels in het tweede hoofdstuk van toepassing zijn.

Hoewel de instellingen voor spel- en opvoedingsvoorlichting, bedoeld onder I, onderdeel 3, van de bijlage behorende bij de wet zijn begrepen onder de omschrijving van ambulante hulpverlening in artikel 1, tweede lid, onder d, van de wet zijn in dit artikel de instellingen voor spel- en opvoedingsvoorlichting niet genoemd. De reden daarvoor is dat deze instellingen veelal niet rechtstreeks met de jeugdigen te maken hebben, maar veeleer met de opvoeders van de jeugdigen. De in het tweede hoofdstuk omschreven kwaliteitseisen, die juist op de directe hulpverlening zijn gericht, zijn daarom niet op deze instellingen van toepassing. Voor deze voorzieningen gelden dus slechts de algemene bepalingen.

Evenmin zijn hier opgenomen de centrales voor pleeggezinnen, bedoeld onder II, onderdeel 10 van de bijlage behorende bij de wet, hoewel ook deze voorzieningen vallen onder het begrip ambulante hulpverlening. Omdat er in de uitvoering van het werk van deze voorzieningen veeleer een relatie is met de voorzieningen voor pleegzorg, zijn de specifieke kwaliteitsregels voor deze voorzieningen opgenomen in hoofdstuk 4 van dit besluit «Eisen met betrekking tot voorzieningen op het terrein van de pleegzorg».

Onder c. worden de bureaus vertrouwensartsen genoemd. Omdat bureaus vertrouwensartsen een intermediaire functie vervullen tussen hulpzoekenden en hulpverleners zijn de bepalingen van dit hoofdstuk op deze voorzieningen niet van toepassing, behoudens die omtrent bereikbaarheid en beschikbaarheid. Deze zijn voor deze voorziening wel relevant, juist omdat te allen tijde de mogelijkheid moet bestaan tot melding van gevallen van mishandeling, op basis waarvan direct actie kan worden ondernomen.

Artikel 7

Werkbegeleiding van beroepskrachten en vrijwilligers wordt voor voorzieningen van ambulante hulpverlening noodzakelijk geacht. Omdat deze voorzieningen niet steeds zelf over de daarvoor benodigde beroepskrachten zullen beschikken is in de mogelijkheid voorzien dat gebruik zal worden gemaakt van beroepskrachten van andere voorzieningen.

Artikel 8

Met deze bepaling inzake beschikbaarheid en bereikbaarheid wordt beoogd de entree tot de hulpverlening van ambulante voorzieningen te waarborgen.

Een zeven maal vierentwintiguurs bereikbaarheid wordt in het licht van de taken van de ambulante jeugdhulpverlening noodzakelijk geacht. Bereikbaarheid van een voorziening kan georganiseerd worden in samenwerking met vergelijkbare voorzieningen in de regio. Naar aanleiding van reacties uit het veld op het ontwerp van deze maatregel is tevens de mogelijkheid gecreëerd om in samenwerking met andere hulpverleningsinstellingen in de regio te komen tot afspraken over de bereikbaarheid en de beschikbaarheid. Deze mogelijkheid heeft betrekking op plaatsende instanties, die geen voorziening van ambulante hulpverlening zijn als bedoeld in artikel 6. Hiermee is verzekerd dat eventuele afspraken tot stand komen met voorzieningen die voldoende deskundigheid hebben op het terrein van hulpverlening aan jeugdigen.

Een minimale periode waarop de desbetreffende voorzieningen

beschikbaar moeten zijn van vijf uur per etmaal, gedurende vijf dagen per week is hier voorgeschreven. In de praktijk is deze termijn voor de hulpverlening voldoende en in het algemeen voor de voorzieningen uitvoerbaar gebleken. Voor de beschikbaarheid dient de uitvoerder van een voorziening zelf zorg te dragen, maar mocht sprake zijn van overmacht, dan dient in elk geval tevoren gezorgd te zijn voor afspraken met voorzieningen die dezelfde functies (kunnen) vervullen, opdat een zorgvuldige waarneming van taken kan plaatsvinden.

Ten aanzien van de bureaus vertrouwensartsen en de kindertelefoons is een afzonderlijke regeling getroffen. Dit hangt samen met het specifieke karakter van het hulpverleningsaanbod van deze voorzieningen.

De bureaus vertrouwensartsen dienen zeven maal vierentwintig uur bereikbaar te zijn, omdat het van uitermate groot belang is dat meldingen van kindermishandeling te allen tijde kunnen worden gedaan.

Bij kindertelefoons bestaat de hulpverlening uit telefonische contacten.

In verband hiermee worden slechts eisen omtrent beschikbaarheid gesteld. De eis van zeven maal vier uren-beschikbaarheid komt overeen met de al jaren lang geldende onderlinge kwaliteitsafspraken op dit punt.

Artikel 9

Gezien de niet op directe hulpverlening gerichte functies van een bureau vertrouwensarts en een kindertelefoon is het vanzelfsprekend dat zij van de verplichting tot het maken van een hulpverleningsplan zijn uitgesloten.

Artikel 10

In deze bepaling worden de voorzieningen van residentiële en semi-residentiële hulpverlening genoemd op wie de regels van het derde hoofdstuk van toepassing zijn. Het besluit is van toepassing op alle voorzieningen van semi-residentiële hulpverlening, maar niet op alle voorzieningen van residentiële hulpverlening. De reden hiervoor is dat een aantal residentiële voorzieningen inrichtingen voor justitiële kinderscherming als bedoeld in artikel 65, van de wet, zijn. Op deze residentiële voorzieningen is het Besluit regels inrichtingen voor justitiële kinderscherming (Stb.1990,112) van toepassing. Dit betekent onder andere dat de categorie tehuizen voor buitengewone behandeling als bedoeld onder II, onderdeel 4, van de bijlage behorende bij de wet, hier niet zijn genoemd. Deze categorie voorzieningen bestaat uitsluitend uit inrichtingen voor justitiële kinderscherming.

In het eerste lid worden de tehuizen voor opvoeding en verzorging genoemd. Het betreft hier voorzieningen voor residentiële jeugdhulpverlening. Enkele van deze voorzieningen oefenen in de praktijk ook een semi-residentiële taak uit, namelijk dagbehandeling voor niet-schoolgaande jeugd. Het uitoefenen van deze taak brengt geen bijzondere kwaliteitseisen met zich mee, maar zal een andere invulling betekenen van de kwaliteitseisen in dit besluit die gerelateerd zijn aan de uit te oefenen functies.

In het tweede lid, onder a, worden de jongerenopvanghuizen genoemd. Tot deze voorzieningen, die veelal bekend staan onder de naam «wegloophuizen», behoren onder andere ook een aantal categorale jongerenopvanghuizen: meidenwegloophuizen, opvang tehuiswieglopers en opvanghuizen voor buitenlandse jongeren. Ten aanzien van deze subcategorieën van voorzieningen worden geen specifieke eisen gesteld. Wel zal aan een aantal in het eerste hoofdstuk van dit besluit opgenomen algemene kwaliteitseisen die gerelateerd zijn aan de doelgroep, gericht aandacht dienen te worden besteed. Veelal zal dit kunnen blijken uit het werkplan van deze voorzieningen.

In de praktijk wordt de volgende indeling van tehuizen voor opvoeding en verzorging gehanteerd:

a. internaten met integraal hulpaanbod, waaronder worden verstaan tehuizen voor opvoeding en verzorging, waarin in het bijzonder aandacht wordt besteed aan vorming, opleiding, arbeid en vrijetijdsbesteding;

b. behandelingshuizen, waaronder worden verstaan tehuizen voor opvoeding en verzorging waarin in het bijzonder intensieve behandeling wordt geboden;

c. tehuizen voor alleenstaande ouders en hun kinderen, waaronder worden verstaan tehuizen voor opvoeding en verzorging waar hulp aan zowel alleenstaande ouders als aan hun kinderen wordt geboden;

d. reguliere tehuizen, waaronder worden verstaan tehuizen voor opvoeding en verzorging, niet zijnde tehuizen als bedoeld onder a. tot en met c.

In het eerste lid, onder c., worden tevens de gezinshuizen genoemd. Met betrekking tot gezinshuizen worden geen specifieke kwaliteitseisen gesteld. Zij zijn hier genoemd om de bepalingen met betrekking tot voorzieningen van residentiële hulpverlening op hen van toepassing te doen zijn.

In het tweede lid, onder b, worden de crisisopvangcentra vermeld. In deze voorzieningen wordt veel meer dan bij de jongerenopvanghuizen de nadruk gelegd op de begeleiding tijdens de opvang. Het onderscheid tussen beide voorzieningen zal tot uitdrukking moeten komen in de wijze waarop vormgegeven wordt aan de algemene kwaliteitseisen van hoofdstuk 1.

In het derde lid worden de dagcentra voor schoolgaande jeugd, vaak aangeduid als Boddaertcentra, en de medische kleuterdagverblijven genoemd. Deze voorzieningen zijn niet alleen gericht op begeleiding en behandeling van de jeugdige, maar ook op begeleiding en behandeling van het gezin.

Artikel 11

Een voorziening van residentiële hulpverlening dient vierentwintig uur per etmaal bereikbaar en beschikbaar te zijn. Alleen voor de jongerenopvanghuizen geldt deze verplichting ten aanzien van de beschikbaarheid niet, omdat er slechts sprake is van zeer lichte begeleiding.

Voorzieningen van semi-residentiële hulpverlening zijn acht uur per etmaal gedurende vijf dagen per week beschikbaar. Voor wat betreft de dagcentra voor schoolgaande jeugd wordt er vanzelfsprekend van uitgegaan dat deze periode van beschikbaarheid voornamelijk buiten schooltijd zal vallen.

Artikel 12

Alle residentiële en semi-residentiële voorzieningen dienen een hulpverleningsplan op te stellen. In het tweede lid wordt vereist dat dit plan tot stand komt na multi-disciplinaire oordeelsvorming, indien de jeugdige op wie het plan betrekking heeft, dusdanige problemen en/of stoornissen heeft dat onderzoek vanuit meerdere disciplines noodzakelijk is.

Artikel 13

Gezien de specifieke functie van voorzieningen voor crisisopvang is het noodzakelijk te bepalen dat een jeugdige niet langer dan zes weken in een dergelijke voorziening verblijft. In die tijd moet door een erkende plaatsende instantie een indicatie zijn gesteld omtrent de voor de jeugdige noodzakelijke hulp. Het kan echter voorkomen dat in de in aanmerking komende voorzieningen in de regio op dat moment geen plaats is voor de jeugdige. In die situatie is het mogelijk het verblijf van de jeugdige in de voorziening voor crisisopvang te verlengen, tot er wel plaats is. In andere mogelijkheden tot het verlengen van de verblijfs-termijn in de crisisopvang is niet voorzien, daar in geval van een langere

noodzaak van opvang sprake is van meer structurele residentiële hulpverlening, waarvoor van de daarvoor toegeruste voorzieningen gebruik dient te worden gemaakt.

Artikel 14

In dit artikel is geregeld dat ook in de gevallen dat een voorziening van residentiële hulpverlening niet voornemens is de hulp te beëindigen en door de plaatsende instantie niet is vastgesteld dat voortzetting van de hulpverlening voor de jeugdige niet meer is aangewezen (in welke gevallen is voorzien door artikel 31 van de Wet op de jeugdhulpverlening), maar de hulpverlening desalniettemin moet worden beëindigd, door de uitvoerder hiervan mededeling moet worden gedaan aan de plaatsende instantie, danwel aan de kinderrechter als een maatregel van justitiële kindbescherming is toegepast.

Het zal hier met name wegloopsituaties, danwel gevallen van het weer naar huis halen van de jeugdige uit de voorziening door de ouders betreffen.

Artikel 15

De bepaling met betrekking tot de geestelijke verzorging in voorzieningen van residentiële hulpverlening is in overeenstemming met de aanbevelingen uit het rapport «Overheid, godsdienst en levensovertuiging» (commissie Hirsch Ballin, maart 1988, blz. 103/104). Voor de jeugdigen dient de gelegenheid om categoriale geestelijke verzorging naar keuze van de betrokkenen te ontvangen, gewaarborgd te worden. In navolging van de aanbevelingen van de commissie Hirsch Ballin is als uitgangspunt genomen: de gebleken behoefte van de jeugdigen in de voorziening van residentiële hulpverlening aan geestelijke verzorging. De behoefte zal bepalend zijn voor de mate en de differentiatie van de geestelijke verzorging in de voorziening. In deze opzet past niet een limitatieve opsomming van gezindten waartoe geestelijke verzorgers bij de voorziening dienen te behoren.

Artikel 16

Dit artikel heeft als uitgangspunt dat binnen voorzieningen van jeugdhulpverlening geen andere inbreuk wordt gemaakt op bestaande rechten en vrijheden van jeugdigen, dan die noodzakelijkerwijs met opnemings zijn verbonden. Te allen tijde dient bijvoorbeeld rekening te worden gehouden met de persoonlijke levenssfeer en de culturele achtergrond van de jeugdige. Het zal desalniettemin nodig zijn bepaalde regels te stellen. Dit artikel noemt criteria op basis waarvan regels gesteld kunnen worden. Deze dienen te worden vastgelegd in een reglement, dat voorafgaand aan de hulpverlening aan de jeugdige dient te worden bekend gemaakt.

In deze opzet blijven alle rechten van de jeugdigen gehandhaafd, tenzij zij nadrukkelijk in het reglement zijn beperkt. Op de in dit artikel genoemde gronden kunnen regels worden gesteld die betrekking hebben op de gang van zaken in het tehuis, bijvoorbeeld op een bezoekenregeling, vrijetijdsbesteding, maaltijdverstrekking, postdistributie en schoonhouden eigen kamer en gezamenlijke wooneenheden.

Zeer goed voorstelbaar is dat door (organisaties van categorieën van) voorzieningen modelreglementen worden ontwikkeld, die de voorzieningen kunnen hanteren. Het reglement wordt toegezonden aan Onze ministers in het kader van hun taken met betrekking tot de regionale (tot 1 januari 1992) en de landelijke voorzieningen en met betrekking tot het kwaliteitsbeleid en aan de Inspectie jeugdhulpverlening in het kader van het toezicht op de kwaliteit. Het reglement van regionale voorzieningen wordt na 1 januari 1992 bovendien toegezonden aan het betrokken

provinciaal bestuur in verband met haar bemoeiing met die voorzieningen vanaf die datum.

Het reglement dient regelmatig door de jeugdigen te kunnen worden besproken en op basis daarvan eventueel te worden aangepast. Om anderzijds de uitvoerder ook niet teveel te belasten met dergelijke besprekingen met de jeugdigen over veelal diepgaande aangelegenheden en daarmee enige rust in de residentiële voorziening te bewaren, is voorzien in het aan de jeugdigen bieden van de gelegenheid tot bespreking tenminste eenmaal per drie jaren.

Artikel 17

In deze bepaling worden de voorzieningen op het terrein van de pleegzorg genoemd waarop de regels in het vierde hoofdstuk van toepassing zijn.

Onder a, zijn de instellingen voor therapeutische gezinsverpleging genoemd.

Onder b, worden genoemd de voorzieningen voor pleegzorg. Tot op heden kende de vrijwillige jeugdhulpverlening geen voorzieningen voor pleegzorg. Door verschillende, voornamelijk ambulante, voorzieningen en instanties werden jeugdigen geplaatst bij pleeggezinnen. De pleeggezinnen kregen een pleegvergoeding van de rijksoverheid. Met de invoering van deze wet zullen afhankelijk van de behoeften daartoe separate voorzieningen voor pleegzorg kunnen ontstaan. Vooral nog echter zal een voorziening voor pleegzorg waarschijnlijk steeds gecombineerd zijn met een andere voorziening of instantie, als genoemd in artikel 27 van de Wet op de jeugdhulpverlening. Het desbetreffend artikel vermeldt in het zesde lid dat erkende plaatsende instanties tevens voorziening voor pleegzorg zijn. Dit betreft in dit kader de door de provincies als plaatsende instantie erkende voorzieningen van ambulante jeugdhulpverlening, de Riaggs, en de op basis van het besluit ex artikel 27, tweede lid, van de wet erkende voorzieningen. De kwaliteitseisen die aan deze voorzieningen en instanties worden gesteld, waar het de uitoefening van hun taken als voorziening voor pleegzorg betreft zijn in dit besluit opgenomen.

De voogdij- instellingen zijn, voor de aan hen toevertrouwde jeugdigen, op grond van artikel 27, derde lid, onder a, van de Wet op de jeugdhulpverlening reeds als plaatsende instanties erkend. Kwaliteitseisen met betrekking tot deze instanties zijn, voor wat betreft de begeleiding ten behoeve van aan hen op basis van een justitiële maatregel toevertrouwde pupillen, opgenomen in het Besluit kwaliteitsregels en taken voogdij- en gezinsvoogdij-instellingen (Stb. 1990, nr 354). In het plan, bedoeld in artikel 58, artikel 8 of artikel 10 van de wet, zijn ook de gezinsvoogdij-instellingen als voorziening voor pleegzorg opgenomen, teneinde te bewerkstelligen dat de kinderrechter een onder toezicht gestelde jeugdige op grond van artikel 263 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek in deze voorziening voor pleegzorg kan plaatsen.

Onder c, worden genoemd de centrales voor pleeggezinnen. Deze voorzieningen behoren niet tot de omschrijving van pleegzorg, bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder a, van de wet, maar onder de omschrijving van ambulante hulpverlening (artikel 1, tweede lid, onder d, van de wet). Zij zijn hier, als toegelicht bij artikel 7, opgenomen vanwege hun directe relatie met de voorzieningen voor pleegzorg. Omdat deze centrales zelf niet rechtstreeks hulp verlenen aan jeugdigen, maar gezinnen selecteren die ten behoeve van de jeugdigen als pleeggezin zouden kunnen fungeren, is een aantal kwaliteitseisen, die wel gelden voor voorzieningen voor pleegzorg, niet op deze voorzieningen van toepassing. Naast de algemene bepalingen van hoofdstuk I is voor deze voorzieningen alleen artikel 20, derde lid, inzake beschikbaarheid en bereikbaarheid van toepassing. Wel van belang voor de centrales voor pleeggezinnen is artikel 19 inzake de eisen te stellen aan pleeggezinnen. De centrales

zullen uiteraard die pleeggezinnen dienen te selecteren, waarvan de voorzieningen voor pleegzorg met het oog op deze bepaling gebruik kunnen maken.

Artikel 19

Bij pleegzorg gaat het om in het kader van hulpverlening onder verantwoordelijkheid van de voorziening door particulieren geboden opvoeding en verzorging in de huiselijke sfeer. Uitgangspunt is dat niet meer dan drie pleegkinderen in één pleeggezin dienen te worden geplaatst. Bij pleeggezinnen waar meer dan drie jeugdigen worden opgenomen kan de grens tussen pleegzorg en andere vormen van hulpverlening in het geding zijn en daarenboven mag het niet zo zijn dat het pleeggezin voor wat betreft de huisvestingssituatie in financieel opzicht afhankelijk wordt van pleegvergoedingen. Bovendien behoeft bijplaatsing in relatie tot de al in het pleeggezin verblijvende jeugdigen de aandacht. Van de regel kan worden afgeweken indien de voorziening voor pleegzorg in het hulpverleningsplan aannemelijk maakt dat plaatsing in een pleeggezin waar al drie of meer pleegkinderen aanwezig zijn, verantwoord is. Indien meerdere voorzieningen voor pleegzorg gebruik maken van hetzelfde pleeggezin is het belangrijk dat onderling contact wordt onderhouden. Daarbij zal bezien moeten worden of de pedagogische draagkracht van de pleegouder en diens huisvesting bijplaatsing wel mogelijk maken.

Het derde lid van deze bepaling stelt als eis dat de pleegouder of ten minste één van de pleegouders eenentwintig jaar of ouder is. Om goed als pleegouder te kunnen functioneren, zal er sprake moeten zijn van een opvoedkundige relatie tussen pleegouder en pleegkind. De pleegouder zal over voldoende levenswijsheid moeten beschikken om de zware opvoedingsrelatie, waarvan bij pleegzorg in het kader van jeugdhulpverlening veelal sprake is, gestalte te kunnen geven. De centrales voor pleeggezinnen schenken hier bij de werving van pleeggezinnen aandacht aan. De voorziening voor pleegzorg of in het kader van therapeutische gezinsverpleging de instelling voor therapeutische gezinsverpleging moet bezien of zij de pleegouder in staat acht de opvoeding en verzorging van de te plaatsen jeugdige op zich te nemen. In verband met de functie die de begeleider jegens de jeugdige en zijn ouders vervult, is het ongewenst dat de begeleider zelf optreedt als pleegouder in een pleegsituatie waarbij hij de begeleider is.

Als onderdeel van zorgvuldige toetsing van de geschiktheid van een aspirant-pleegouder, kan een verklaring van geen bezwaar van de raad voor de kinderbescherming, als bedoeld in het vierde lid, gelet op de bij die raden aanwezige deskundigheid, niet worden gemist. Verschillende instanties (w.o. de Nationale Ombudsman) hebben de suggestie gedaan een desbetreffende eis in dit besluit op te nemen. Als instelling die op het gebied van de kinderbescherming werkzaam is, heeft de raad in verband met diens toezichthoudende taak op het terrein van de kinderbescherming, op grond van artikel 12 van de Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag (Stb. 1955, 395), onder bepaalde voorwaarden toegang tot de algemene documentatieregisters. In dit verband kan mede worden gewezen op de stringente geheimhoudingsbepaling van artikel 36 van deze wet. Indien de raad op grond van de voor hem beschikbare informatie tot het oordeel mocht komen, dat een verklaring van geen bezwaar als in het vierde lid bedoeld, niet dient te worden afgegeven, kan betrokkene zich uiteindelijk tot de in het Organisatiebesluit raden voor de kinderbescherming 1982 (Stb. 1982, 16) voorziene onafhankelijke klachtencommissie wenden (zie artikel 36 van dat besluit).

De periode die de pleegzorg per week beslaat is in principe minimaal vijf aaneengesloten dagen. Voor de pleegzorg door voorzieningen voor pleegzorg, zijnde voogdij- of gezinsvoogdij-instellingen ten aanzien van

jeugdigen als bedoeld in het vijfde lid, is deze periode in verband met de maatregel zeven dagen per week. Door de eis van ononderbroken verzorging en opvoeding door de pleegouders is de in deze situatie noodzakelijke continuïteit in de opvoeding gegarandeerd.

De hulpverlening door een voorziening voor pleegzorg heeft het karakter van het aanbieden van een (tijdelijk) vervangend gezinsmilieu voor de jeugdige. Vandaar in het vijfde lid de eis van een verblijf bij het pleeggezin van minimaal vijf dagen per week. In bijzondere situaties kan een jeugdige voor minder dan vijf aaneengesloten dagen bij een pleegouder verblijven. Te denken valt dan onder andere aan situaties waarin de ouders van geestelijk gehandicapte jeugdigen geregeld ondersteund moeten worden in de zorg voor hun kind. In verband met de bijzondere verantwoordelijkheid van de kinderrechter ten aanzien van ondertoezicht-gestelde jeugdigen is in het zevende lid bepaald, dat bij plaatsing door de kinderrechter in een voorziening voor pleegzorg, de kinderrechter moet instemmen met de keuze door de voorziening voor pleegzorg van het pleeggezin.

Artikel 20

Een voorziening voor pleegzorg dient vierentwintig uur per etmaal bereikbaar te zijn, met dien verstande dat de bereikbaarheid van een voorziening voor pleegzorg georganiseerd kan zijn in samenwerking met andere voorzieningen.

Ook een instelling voor therapeutische gezinsverpleging dient vierentwintig uur per etmaal bereikbaar te zijn, waarbij vanwege de specialistische functie van deze voorziening slechts samenwerking op dit punt met voorzieningen van dezelfde categorie is toegestaan.

Een beschikbaarheid van minstens acht uur per etmaal op vijf dagen per week wordt zowel voor voorzieningen voor pleegzorg als voor instellingen voor therapeutische gezinsverpleging noodzakelijk geacht, waarbij in het geval van overmacht de taken van deze voorzieningen dienen te worden waargenomen door andere voorzieningen voor pleegzorg.

Een centrale voor pleeggezinnen is acht uur per etmaal op vijf dagen per week beschikbaar, gedurende het gehele jaar, waarbij goede afspraken moeten zijn gemaakt met uitvoerders van voorzieningen voor pleegzorg voor acute plaatsingen buiten de tijd dat de centrale beschikbaar is.

Artikel 21

Ook van voorzieningen voor pleegzorg en instellingen voor therapeutische gezinsverpleging wordt het maken van hulpverleningsplannen vereist. Bij de totstandkoming van het hulpverleningsplan van een instelling voor therapeutische gezinsverpleging wordt betrokkenheid van en oordeelsvorming door meerdere disciplines nodig geacht. In ieder geval dient daarbij, gezien de specifieke functie van deze voorziening, een kinderpsychiater te worden betrokken.

Artikel 22

In deze bepaling is geregeld dat ook in de gevallen dat een voorziening voor pleegzorg of een instelling voor therapeutische gezinsverpleging niet voornemens is de hulp te beëindigen en door de plaatsende instantie niet is vastgesteld dat voortzetting van de hulpverlening voor de jeugdige niet meer is aangewezen (in welke gevallen is voorzien door artikel 31 van de Wet op de jeugdhulpverlening), maar de hulpverlening desalniettemin moet worden beëindigd, door de uitvoerder hiervan mededeling moet worden gedaan aan de plaatsende instantie, danwel aan de kinderrechter als een maatregel van justitiële kindbescherming is toegepast. Het is daartoe noodzakelijk dat ook is geregeld dat het pleeggezin eerst

mededeling van de beëindigde hulp doet aan de desbetreffende voorzieningen.

Het zal hier met name wegloopsituaties, danwel gevallen van verwijdering van de jeugdige uit het pleeggezin door de ouders betreffen.

Het tweede lid brengt met zich mee dat na beëindiging van de begeleiding door de instelling voor therapeutische gezinsverpleging een plaatsingsbeslissing nodig is, teneinde in het kader van de gewone pleegzorg het verblijf in het pleeggezin te continueren.

Artikel 23

In het kader van de pleegzorg wordt, zoals ook geregeld was in de Subsidieregeling vrijwillige pleegzorg (Stcrt.1988,135, laatstelijk gewijzigd op 28 december 1988, Stcrt.1988,254), een leeftijdsgrens van 18 jaar aangehouden, tenzij sprake is van voortzetting van pleegzorg of omzetting van residentiële hulp in pleegzorg. Gebruik makend van de in artikel 35, eerste lid, onder g, geboden mogelijkheid een maximumleeftijd te verbinden aan hulpverlening door voorzieningen van jeugdhulpverlening is de maximumleeftijd voor hulpverlening door een voorziening van pleegzorg en van therapeutische gezinsverpleging gesteld op 21 jaar.

Artikel 24

Aan een aantal bepalingen van dit besluit is terugwerkende kracht verleend tot 1 januari 1990. Het gaat daarbij om de algemene bepaling inzake kwaliteit en kwantiteit van het personeel van de uitvoerder (artikel 3, eerste lid) en om de bepalingen die inhoudelijk overeenstemmen met bepalingen die tot 1 januari 1990 werden gesteld in de voorheen van toepassing zijnde regelgeving. Deze kwaliteitsregelen konden op grond van artikel 92, aanhef en onder b, van de wet van kracht blijven tot 1 januari 1990. Het betreft hier bepalingen inzake het werkplan (artikel 2, eerste lid), die vergelijkbaar zijn met het bepaalde in artikel 6, derde lid, van de Tijdelijke subsidieregeling jeugdhulpverlening (Stcrt.1987, 252, laatstelijk gewijzigd op 28 december 1988, Stcrt.1988, 254). Bepalingen inzake het hulpverleningsplan voor residentiële en semi-residentiële voorzieningen (artikelen 5, 12 en 21), welke vergelijkbaar zijn met artikel 3, jo. bijlage 1, van de Tijdelijke subsidieregeling jeugdhulpverlening en artikel 8 van de Erkenningsregeling vrijwillige plaatsingen jeugdhulpverlening (Stcrt.1987,140, laatstelijk gewijzigd op 28 december 1988, Stcrt.1988,254). Bepalingen inzake de pleegouders (artikel 19, behoudens het vierde lid), die vergelijkbaar zijn met de artikelen 2 en 7, eerste lid, van de Subsidieregeling vrijwillige pleegzorg (Stcrt.1988,135, laatstelijk gewijzigd op 28 december 1988, Stcrt.1988,254) en inzake de leeftijd van de doelgroep van de pleegzorgvoorzieningen (artikel 23), die vergelijkbaar zijn met artikel 1, eerste lid, onder b, van de Subsidieregeling vrijwillige pleegzorg.

Het is van belang voor de hulpverlening en de betrokken jeugdigen dat ten aanzien van deze vereisten een bestendige gedragslijn is voorgescreven.

De Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur a.i.,
J. E. Andriessen

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto